

บทนำ

โคมไฟลีเหล็องนวลซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่ดวงส่องแสงริบหรี่ ทำให้ถนนสายเล็กที่ทั้งมืดและเหม็นคูนจากกลิ่นปัสสาวะแทบจะร้างผู้คนในยามค่ำคืน เหล่าแมลงตัวเล็กๆ นับร้อยตัวบินวนเวียนอยู่รอบโคมไฟเหล่านั้น ทำราวกับกำลังสนุกสนานกับการเต้นรำ บางตัวยังคงบินวนต่อไป ทว่าบางตัวต้องร่วงหล่นสู่พื้นอิฐเปียกแฉะเพราะปีกบางๆ โดนเข้ากับหลอดไฟร้อน

เงาดำสูงโปร่งของใครสักคนค่อยๆ เคลื่อนกายช้าๆ อย่างระมัดระวัง และมั่นคงไปตามทางเดินซึ่งปูด้วยอิฐตะปุ่มตะป่ำ

เสื้อโค้ตตัวยาวสีเข้มแบบเรียบๆ ของใครคนนั้นมีม้วนกระดาษความยาวราวหนึ่งเมตรสอดอยู่ด้านหลัง

งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จไปอีกหนึ่งชิ้นแล้ว

และอีกไม่นานทุกอย่างก็คงเรียบร้อย

มือเรียวยาวซึ่งสวมถุงมือหนังสีดำสนิทสอดเข้าไปในกระเป๋า ขณะที่ร่าง

สูงเพรียวแนบตัวเข้ากับกำแพงชั้นทางด้านหลัง พยายามไม่ยั้งทำซึ่งสวม รองเท้าบูตหนังสีดำลงไปใ้ในแอ่งน้ำตรงหน้า

เธออาจจะได้พักสักกระยะ เก็บตัวให้พ้นจากความเสียง แต่เชื่อว่า อย่างช้าคงไม่เกินหนึ่งเดือน ไม่นาน อาจจะเร็วกว่านั้นก็เป็นได้

หลังจากนั้นจึงค่อยลงมืออีกครั้ง

อีกครั้ง...

และอีกครั้ง...

เมื่อถึงวันนั้น...เราคงจะได้พบกันเสียที

เสียงไซเรนของรถตำรวจดังมาจากอีกฟากฝั่งถนนซึ่งมีแสงไฟส่องสว่างไสว รถตำรวจนับสิบคันกำลังมุ่งหน้ามายังถนนสายหลักอันเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑ

เขายกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาซึ่งสายทำจากพลาสติกสีดำเรียบไร้ลวดลาย ลิบนาฬิกาหลังจากที่สัญญาณเตือนภัยดัง นับว่าตำรวจที่นี้ทำงานได้ ไม่น่าภูมิใจเท่าใดนัก ถ้าเทียบกับพิพิธภัณฑแห่งแรกที่เขาได้ไป 'เยี่ยมเยียน' เพราะตำรวจที่นั่นใช้เวลาเพียงเจ็ดนาทีก่อนนั้น

แต่นั้นก็ยังถือว่าไม่ดีพอ

ร่างสูงเพรียวเดินทอดน่องไปตามทางเท้าเก่าๆ สวนกับขบวนรถ ตำรวจหลายสิบคันที่แล่นด้วยความเร็วไม่ต่ำกว่าหกสิบลไมล์ต่อชั่วโมงเพื่อ แยกกันไปถึงที่เกิดเหตุให้เร็วที่สุด หลายคนอาจจะฝันไปไกลถึงการเลื่อน ขึ้น รางวัลนำจับ และโบนัสปลายปี

ทุกคนต่างมุ่งหน้าไปยังพิพิธภัณฑด้วยความคาดหวังที่จะจับ คนร้ายให้ได้

แต่ไม่มีใครสนใจมองคนเดินเท้าในรัศมีหนึ่งร้อยเมตรจากที่เกิด เหตุเลยสักคน

ชายหนุ่มหล่อโหล่ ขยับเชือกหนังซึ่งห้อยเขี้ยวสัตว์สี่ขาที่เลื่อนไป

ผิดตำแหน่งให้กลับเข้าที่ ถอดแว่นตาสำหรับมองเวลากลางคืนออก
ก่อนจะเก็บหนังสืออ่านจนเกือบเป็นสีเงินยวงเข้าไปในหมวกไหมพรม จากนั้น
จึงเดินข้ามสะพานไปสู่อีกฝั่ง แล้วเร็นกายผ่านประตูเหล็กเก่าๆ บานหนึ่ง
เข้าไป

หึ่งเพียงเสียงกรีดร้องจากสัญญาณเตือนภัยไว้เบื้องหลัง

1

“ท่านผู้โดยสารคะ ขณะนี้ประตูเครื่องปิดแล้วนะคะ ขอให้ท่านผู้โดยสารนั่งอยู่กับที่ เก็บกระเป๋าสัมภาระเข้าที่ และรัดเข็มขัดนิรภัยค่ะ”

เสียงประกาศจากหัวหน้าลูกเรือดังขึ้นเป็นสัญญาณว่าเที่ยวบินพร้อมออกเดินทางแล้ว ลลนาเดินไปยังประตูเครื่องในตำแหน่งที่ตนรับผิดชอบทันทีเมื่อได้ยินคำสั่งให้เปลี่ยนโหมดประตูเครื่องบิน

มือเรียวเปิดฝาพลาสติกที่ครอบขึ้น ก่อนจะดันแท่งเหล็กสีแดงไปทางซ้ายเพื่อเปลี่ยนโหมดประตูจากแมนวลให้เป็นออโตเมติก แล้วจึงหันไปสู่นิ้วหัวแม่มือให้เพื่อนที่ประจำอยู่ที่ประตูฝั่งตรงข้าม เป็นสัญญาณว่าเปลี่ยนโหมดประตูเรียบร้อยแล้ว

หลังจากอรับโทรศัพท์จากหัวหน้าลูกเรือซึ่งเรียกกันว่า ‘ออลคอล’ เป็นการยืนยันขั้นสุดท้ายว่าประตูที่ตนรับผิดชอบอยู่เปลี่ยนโหมดจริง ลลนาจึงเดินไปด้านหลังตัวเครื่องซึ่งมีเพื่อนลูกเรืออีกสามคนยืนคุยกันอยู่ใน ‘แกลลี’ หรือที่ภาษาปากเรียกกันว่าครัว

หนังสือพิมพ์หัวต่างประเทศฉบับหนึ่งเปิดหราอยู่บนเคาน์เตอร์
สีเงิน มีวิธนาหรือพีตดาวซึ่งเป็นหัวหน้าลูกเรือชั้นประหยัดกำลังคุยถึงหัวข้อ
ข่าวอย่างออกรส

“พี่ว่างานนี้คงจับคนร้ายไม่ได้อีกตามเคย แผลกจ้งเลยนะ เข้าไป
ขโมยได้ยังไง ทั้งๆ ที่ระบบรักษาความปลอดภัยของพิพิธภัณฑ์ต่างๆ
ในเยอรมันออกจะเข้มงวดซะขนาดนั้น”

“แล้วพีตดาวจำข่าวเดือนที่แล้วได้รีเปล่า ภาพเขียนหายไปคล้ายๆ
แบบนี้เลย แต่เกิดเรื่องที่เนเธอร์แลนด์ ปินเห็นข่าวตอนกำลังชอปปิง
เป็นข่าวใหญ่ของที่นี่เลยนะ”

ปนิตบอกร่วมกับหยิบลิปกลอสสีชมพูของบ็อบบีบราวน์ที่เพิ่ง
ซื้อใหม่จากร้านสินค้าปลอดภาษีก่อนขึ้นเครื่องมาเติมปาก

“พีคิดว่าอาจเป็นคนร้ายคนเดียวกันรีเปล่า เพราะไม่ทิ้งร่องรอย
อะไรไว้ให้ติดตามเหมือนรายแรกเลย”

วิธนาตั้งข้อสังเกตพลางเขียนรายชื่อผู้โดยสารที่สั่งอาหารพิเศษ
ลงไปบนถาดอาหารซึ่งสอดเรียงอยู่ในรถเข็น เพื่อป้องกันการลักสนเวลา
ให้บริการ

“ใช่ๆ ปินก็คิดว่าต้องเป็นคนเดียวกันแน่ๆ”

หญิงสาวผมบ๊อบยาวประบ่าพยักหน้ารับ เก็บลิปกลอสลงในกระเป๋
เครื่องสำอางพาด้าสีชมพูสุดใสที่เพิ่งถอยมาจากอังกฤษตอนไปทำงาน
ไฟลต์ที่แล้ว

“แล้วปินก็คิดว่าตำรวจคงทำอะไรไม่ได้เหมือนเคย”

“แต่คดีขโมยภาพเขียนข้ามชาติแบบนี้ต้องตกอยู่ในมืออินเทอร์โปล
รีเปล่า เขาวกกันว่าทำงานมีประสิทธิภาพไม่ใช่เธอ”

อินเทอร์โปลที่กล่าวถึงคือหน่วยงานตำรวจสากล ซึ่งเป็นหน่วยงาน
ที่ให้ความช่วยเหลือในการประสานงานเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมระหว่าง

ประเทศ

ปนิตาส่ายหน้ายิ้มๆ

“ป็นก็ไมู้เหมือนกันพีดาว ไมเคยเจอกับตัวสักที”

“จะเจอได้ยังไงละป็น คดีขโมยภาพเขียนล้ำค่าจากพิพิธภัณฑน์นะ
ไมใช่ขโมยลิปกลอส คนธรรมดาอย่างพวกเราไม่มีวันเข้าไปพัวพันกับ
คดีสิ่กลับซัซซื่อนขนาดนั้นหรอก เป็นคดีผู้โดยสารขโมยเบียร์กับไวน์
ขวดใหญ่กลับบ้านก็ว่าไปอย่าง”

“ผู้โดยสารไมค่อยขโมยหรอก ป็นว่าพวกเรานั้นแหละที่เอาใส่
กระเป่ากลับบ้านต่างหาก” เมื่อพูดจบปนิตาก็หัวเราะคิกคัก

“พูดอย่างนี้ไ่ด้ยังงี้ เดี่ยวเถอะ เครื่องแบบพนักงานกับปีกบนอก
เลื้อยงเด่นหราอยู่ณะ ยังงี้ก็รักษาภาพลักษณ์ของบริษัทด้วย” วิณาดู
ไม่จริงจังนัก ส่วนคนโดนดุกก็ทำเพียงยิ้มอ่อนๆ ไม่ถือสาอะไร

ลลนาฟังเพื่อนร่วมงานทั้งสองคนคุยกันแล้วก็ได้แต่มอง พลัง
หยิบถุงใส่รองเท้าสั้นเตี้ยขึ้นมาเปลี่ยนโดยไม่ได้ออกความเห็นอะไรเพิ่ม
เติมอีก เพราะเธอไมเคยสนใจข่าวพวกนี้้อยู่แล้ว ทั้งเรื่องขโมยภาพเขียน
และขโมยไวน์

ขนาดเรื่องราวรอบตัวเธอยังไม่ค่อยจะสนใจ นับประสาอะไรกับ
ข่าวไกลตัวขนาดนี้

สำหรับลลนา...ชีวิตที่ผ่านไปวันๆ ของเธอแสนจะเรียบง่าย ไม
หรือหว่า และห่างไกลคำว่าตื่นเต้นอยุ่มากมายหลายขุม จนเพื่อนร่วมงาน
บางคนเคยเอาไปพูดลับหลังเสียด้วยซ้ำว่าเธอเป็นคน...เฉื่อย

แต่หญิงสาวก็ไมสนใจอีกนั่นแหละ อยากรู้อะไรก็พูดไป ไม่เกี่ยว
กับเธอสักหน่อย

ลลนาค่อยๆ เก็บถุงรองเท้าสั้นสูงลงในกระเป๋าเดินทางสีดำทรง
สี่เหลี่ยมซึ่งวางสอดอยู่ด้านหลังเก้าอี้ผู้โดยสารแถวสุดท้าย ก่อนจะลุกขึ้น

เตรียมตัวปฏิบัติหน้าที่ของตนต่อไป

การเป็นคนทำอะไรเรื่องซ้ำ เนิบนาบ อาจจะถูกมองว่าเฉื่อยได้ตรงจุดนี้เธอไม่เถียง เพียงแต่ลลลลไม่เข้าใจว่าการไม่ชอบแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น หรือไม่เด่นไปตามคำพูดของใครๆ นั้นผิดตรงไหน อาจเป็นเพราะอย่างนี้กระมัง ทำให้เธอมาถึงกับพินิจด้วยความมั่นใจว่าเธอเกิดมาผิดยุคและควรจะย้อนเวลากลับไปเกิดในช่วงที่บ้านเมืองสงบสุข ไร้การแก่งแย่งแข่งขันน่าจะดีกว่า

โชคดีที่เฟลด์นี่ลลลลได้บินกับเพื่อนสนิทที่ร่วมฝึกบินมาด้วยกัน ตั้งแต่เริ่มทำงาน และทุกคนก็รู้จักนิสัยของเธอดีว่าเป็นคนอย่างไร ทำให้หญิงสาวผ่อนคลายและเป็นตัวของตัวเองได้เต็มที่

เพื่อนสนิทของลลลลในสายการบินนี้มีด้วยกันสามคน หรือที่ใครๆ ชอบเรียกพวกเธอว่า แก๊งนางฟ้าชาร์ลี เพราะในคลาสที่ฝึกการบิน พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินเมื่อห้าปีที่แล้ว มีคนไทยทั้งหมดสี่คน เป็นผู้หญิงสามคนคือ ลลลล ปณิตา และวิธมา จึงคล้ายกับสามสาวนางฟ้าของหนังสือลลลลลลเรื่อง ชาร์ลีสองเจดิส หรือ นางฟ้าชาร์ลี ในชื่อภาษาไทย ส่วนผู้ชายมีแค่คนเดียวคือ เชี่ยวชาญ ทำให้ผู้ชายหนึ่งเดียวนั้นถูกเรียกว่าชาร์ลแทนที่จะเป็นชาญโดยอัตโนมัติ

นานแล้วที่แก๊งนางฟ้าชาร์ลีไม่ได้ออกปฏิบัติหน้าที่อย่างพร้อมเพรียงในเที่ยวบินเดียวกัน มิหนำซ้ำคราวนี้พวกเธอยังได้พักค้างคืนถึงสองคืนแบบนี้ ไม่สนุกวันนั้นก็ไม่ว่าจะไปสนุกวันไหน

หลังจากเครื่องแตะรันเวย์ที่ฝรั่งเศสแล้วพวกเธอก็คงฉลองกันยาว

ลลลลลลลลขึ้นเมื่อเวลาบ่ายโมงกว่า หลังจากการสังสรรค์กับเพื่อนๆ ผ่านพ้นไป ศีรษะปวดหนึบด้วยฤทธิ์ของไวน์แดงเกรดต่ำที่ซื้อมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้โรงแรม

ในห้องพักของเธอยังมีดมิต เพราะมันหนาหนักของโรงแรม
ห้าดาวแห่งนี้ทำหน้าที่บังแสงได้เป็นอย่างดี เหลือบตาเห็นแสงไฟสีส้ม
กะพริบถี่ๆ อยู่ที่โทรทัศน์ เป็นสัญญาณว่ามีคนฝากข้อความไว้

หญิงสาวยกหูขึ้น กดเลขตัวเดียวที่จะพาเธอไปยังกล่องข้อความ
แล้วก็ต้องตกใจเมื่อพบว่ามันถึงหกข้อความ และมาจากบรรดาเพื่อนแก๊ง
นางฟ้าชาร์ลีของเธอทั้งสิ้น

ดูเหมือนไวน์แดงขวดนั้นจะเล่นงานเธอเพียงคนเดียวสินะ

“ตื่นได้แล้วนาน่า เรากำลังจะออกไปชอปปิงกันแล้วนะ ห้างจวนจะ
เปิดอยู่แล้ว เดียวไม่ทัน”

นั่นเป็นข้อความแรกจากปนิตา ขาขอปมื่อวางอันดับหนึ่งตลอดกาล

“นาน่า จะนอนไปถึงไหน พี่หิวแล้วนะ พวกเราตกลงกันว่าจะ
ออกไปทานข้าวเที่ยงกันก่อนแล้วค่อยเดินเล่น ธิบาย ด้วย ให้คนอื่นรอมัน
ไม่ดี แล้วพี่ก็ไม่อยากทานข้าวผิดเวลาด้วย รู้มั๊ยว่าการทานข้าวไม่ตรงเวลา
เป็นอันตรายต่อสุขภาพอย่างร้ายแรงเลยละ...”

ข้อความจากวิธณาถูกตัดไปก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดจบเพราะเกินกำหนด
เวลา

“เฮ้ย เร็วๆ สิวะ ให้ไวเลยนะ รออยู่”

และนั่นเป็นอีกหนึ่งข้อความจากเซียวชาญ

ลลนาไล่ฟังมาจนถึงข้อความสุดท้ายที่เพื่อนๆ เลิกตามปลุกเธอแล้ว
แต่ทั้งชื่อร้านอาหารจีนแบบติ่มซำยอดนิยมของบรรดาลูกเรือในย่าน
ชอปปิงเอาไว้ให้เธอแทน

“ตามมานะ” ปนิตาทิ้งท้ายสั้นๆ คล้ายไม่อยากเสียเวลาชอปปิง
เพื่อรอเธออีกต่อไป

หญิงสาวรีบแต่งตัวให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่กว่าจะอาบน้ำ
สระผม และแต่งหน้า ก็ยังกินเวลาไปเกือบหนึ่งชั่วโมง

ลลนาขึ้นรถไฟใต้ดินมุ่งสู่ถนนสายเฟชั่นที่ใครๆ ต้องมาเยี่ยมเยือน หากมาถึงฝรั่งเศส หญิงสาวเลือกตู้รถไฟที่มีแต่หญิงชรากับกลุ่มแม่บ้านวัยกลางคน อย่างน้อยก็รู้สึกปลอดภัย เพราะปัจจุบันนี้อาชญากรรมจี้ปล้น กระจกกระเป๋ามาในฝรั่งเศสเกิดขึ้นบ่อยจนเป็นเรื่องเคยชินสำหรับคนที่นั่นไปแล้ว

แต่สำหรับนักท่องเที่ยวอย่างลลนาซึ่งนานๆ มาที ให้ทำอย่างไรก็ไม่คุ้นชิน

ลลนาฟังประตูด่านหนึ่ง หันกระเป๋าสะพายมาไว้ด้านหน้าเพื่อไม่ให้ล้อตาล้อใจนักล้วงกระเป๋าที่อาจแฝงมาในคราบเด็กวัยรุ่น

ระหว่างที่รถไฟกำลังแล่นอยู่นั้น ชายหนุ่มคนหนึ่งก็เดินมาหยุดใกล้ๆ เธอ เขาน่าจะมาจากตู้รถอื่น หญิงสาวไม่รู้ว่าเขาเดินมาจากหัวขบวนหรือท้ายขบวน รู้ตัวอีกทีร่างสูงใหญ่ก็มายืนประจันหน้าเสียแล้ว

ลลนาขยับตัวอย่างอึดอัด เหลือบมองเขาด้วยดวงตาฉายแววคมดูปรามอยู่ในที เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้มากเกินไป

แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจสิ่งที่เธอกำลังสื่อสารสักนิด

ชายหนุ่มในเสื้อโคตตัวยาวสีดำส่งยิ้มน้อยๆ มาให้อย่างเป็นทางการ ทำคล้ายว่ารู้จักเธอมาก่อน จนลลนาต้องพยายามนึกทบทวน

เอ...หรือเขาอาจจะเป็นผู้โดยสารของเธอบนเที่ยวบินเมื่อวานนี้

ร่างสูงใหญ่กว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรสืบท่าเข้ามาใกล้เธออีกนิด ยิ้มกว้างขึ้นอีกหน่อย ส่งให้ใบหน้าคมเข้มดูน่าสนใจขึ้นเล็กน้อย หัวใจที่ลลนาเผลอมองสำรวจชายหนุ่มตรงหน้า คณถูกสำรวจยิ้มกว้างขึ้นทันทีที่ดวงตาสานสบ

เขาต้องเป็นผู้โดยสารของเธอมาก่อนแน่ๆ

ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ การบริการบนเที่ยวบินแล้ว ไม่มีนอกรอบหลายครั้งที่พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินต้องตอบคำถามผู้โดยสาร

หลังจากปฏิบัติหน้าที่เสร็จแล้ว บางครั้งก็เป็นคำถามยิบย่อยเกี่ยวกับจุดจอดรถแท็กซี่ของสนามบิน สถานที่ที่เที่ยวกกลางคืนที่มีผู้หญิงสวยที่สุด หรือแม้กระทั่งจะหาซื้อตั๋วรถไฟเข้าเมืองได้ที่ไหน และอีกสารพันปัญหาจากผู้โดยสารเกี่ยวกับประเทศปลายทาง ทั้งที่ตัวเองเพิ่งจะบินไปประเทศนั้นๆ เป็นครั้งแรกเช่นกัน

ลลนารีบลงจากรถไฟใต้ดิน แกล้งทำไม่สนใจเสียงเรียก พยายามเดินหนี ทว่าชายหนุ่มร่างสูงในโคตลีดำก็ยังคงก้าวตามมาติดๆ และยิ่งใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนเกือบจะเรียกได้ว่าประชิดตัว

จะว่าเธอสวยจนอีกฝ่ายอดใจไม่ไหว ต้องเข้ามาทำความรู้จัก ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะรูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายจัดได้ว่าคมเข้มบาดใจ ไร้ที่ตี หล่อแบบงานดีมีคุณภาพ เส้นผมสีน้ำตาลเข้มก็ดูงามนุ่มสลวย แถมยังรูปร่างสูงใหญ่บึกบึนราวกับหลุดมาจากโฆษณาทางแก๊งค์ใน

ผู้ชายครบเครื่องแบบนี้ น่าจะหาสาว ๆ สวยๆ ได้มากมาย ไม่จำเป็นต้องวิ่งไล่ตามผู้หญิงเอเชียหน้าตาธรรมดา แถมยังตัวเล็กราวกับหมากระป๋องอย่างเธอเลยสักนิด

ทำจะไม่ดีแน่ๆ

หญิงสาวสาวเท้าเร็วๆ จนเกือบจะเป็นวิ่งเพื่อไปหาพนักงานรักษาความปลอดภัยที่อยู่ใกล้ที่สุด แต่ยังไม่ทันได้อ้าปากพูด มือหนาซึ่งสวมถุงมือหนังก็เอื้อมมาคว้าต้นแขนเธอไว้แน่น กระซากกลับไม่เบาหนักจนเธอเซไปปะทะกับอกแกร่งของเขา

“โอ๊ะ!”

“ผมขอโทษ สำนวน้อย”

ขอโทษ...เขาขอโทษทำไม...แถมยังมาเรียกเธอว่าสำนวน้อยอีก

หรือเขาจะเป็นพวกชอบเด็ก...เขาตั้งใจจะทำมิติมิร้ายเธอเพราะเข้าใจผิดว่าเป็นเด็กไซ้ใหม่...

หญิงสาวพยายามคิดหาทางเอาตัวรอด แต่สมองยังติดจากฤทธิ์ไวน์แดงเมื่อคืน นอกจากนั้นสัญญาชตาณณาการเอาตัวรอดของลลลลลลลลลลจะติดลบ ทั้งหมดที่หญิงสาวรู้มีเพียงวิธีเอาตัวรอดจากเครื่องบินในสถานการณ์ฉุกเฉินเท่านั้น

เธอรู้ว่าทำอย่างไรถึงจะปลอดภัยที่สุดหากเครื่องบินจำต้องลงจอดฉุกเฉินบนบก ประตูโดยสารใดบ้างที่ห้ามเปิดใช้หากลงจอดฉุกเฉินในมหาสมุทร และเธอควรนั่งท่าไหนเพื่อลดแรงกระแทกที่อาจเกิดขึ้น

แต่วิธีเอาตัวรอดจากผู้ขายรูปหล่อตัวโตๆ ที่กำลังจะทำร้ายเธอในระยะประชิดแบบนี้ ลลลลลลไม่เคยรู้มาก่อน

เดี๋ยวนะ...

จำได้ว่าเธอเคยอบรมวิธีป้องกันตัวเมื่อถูกจู่โจมระยะประชิดจากผู้ก่อการร้ายมาก่อนไม่ใช่หรือ เริ่มจากตรงไหนนะ สอดมือเข้าไประหว่างแขนของเธอกับเขาใช้ไหม จากนั้นค่อยออกแรงบิด

แต่เอ...แล้วต้องสอดมือซ้ายหรือขวากันแน่ แล้วเธอควรจะบิดมือเขาไปทางไหน ตามเข็มนาฬิกาหรือทวนเข็มนาฬิกา เธอเองก็จำไม่ได้เสียแล้ว

เป็นครั้งแรกที่ลลลลลลลลหงุดหงิดที่ตัวเองเอาแต่นั่งเหม่อในวันฝึกจนไม่สามารถปฏิบัติอย่างถูกต้อง

ในที่สุดหญิงสาวก็ตัดสินใจใช้มือขวากระชากข้อมือใหญ่ให้หลุดออกหวังให้คนตัวโตเจ็บจนต้องยอมจำนน แต่อีกฝ่ายกลับไวกว่า เขาบิดแขนเพียงนิดเดียว มือเรียวยาวของเธอก็ถูกกุมไว้ทั้งสองข้าง

“ไม่มีประโยชน์หรอกสาวน้อย วิธีที่เธอกำลังจะใช้มันพื้นฐานเกินไปหน่อย เขาใช้สำหรับพวกฝึกหัดเท่านั้นแหละ เอามาใช้จริงๆ ไม่ค่อยได้ผลหรอก เธอคิดหรือว่าคนอื่นเขาไม่เคยฝึกภาคปฏิบัติสำหรับรับมือกับคนร้ายแบบนี้มาเหมือนกัน โดยเฉพาะพวกผู้ก่อการร้าย” ชายหนุ่มกระซิบซ้ำๆ ซ้ำๆ

แล้วจะให้ทำยังไงเล่า

หญิงสาวเริ่มกลัวขึ้นมาจริงๆ สุดท้ายเธอก็ใช้วิธีเอาตัวรอดขึ้น
สุดท้ายที่พอจะคิดออก

“ช่วยด้วยค่ะ ช่วยฉันด้วย ใครก็ได้...”

เธอร้องได้แค่นั้น ก่อนที่บุรุษแปลกหน้าจะเอื้อมมือมาปิดปาก แล้ว
พูดภาษาฝรั่งเศสเร็วเร็วจนจับความไม่ได้กับพนักงานรักษาความปลอดภัย
ร่างท่วมที่ยืนอยู่

พนักงานรักษาความปลอดภัยคนนั้นมองเธอยิ้มๆ แล้วปล่อยให้
ชายหนุ่มปริศนาอุ้มเธอลอยขึ้นจากพื้นราวกับเธอเป็นตุ๊กตาดันุ่นตัวหนึ่ง
เท่านั้น

ไม่ว่าหญิงสาวจะร้องให้ใครช่วย ก็ไม่มีใครนำพาเลย

อากาศสดชื่นด้านนอกสถานีรถไฟใต้ดินลอยมาปะทะใบหน้าของ
ลลนาได้เพียงอึดใจ รถยนต์สีดำสนิทก็จอดพริคที่ทางเท้าทันทีที่เธอถูก
อุ้มขึ้นมาถึงริมถนน แม้ลลนาจะตื่นจนสุดแรงแต่ก็ไม่เป็นผล ชายหนุ่ม
ร่างบึกบึนดันเธอเข้าไปด้านในอย่างรวดเร็ว แล้วกระโจนขึ้นรถตามหลัง
เธอด้วยความว่องไว

“ขอโทษที่ต้องทำอย่างนี้กับเธอนะสาวน้อย”

เสียงหัวลำเอียงแบบคนอเมริกันดังขึ้นข้างหูอีกครั้ง พร้อมกับ
ที่มีมือใหญ่คาดผ้าปิดตาสีดำลงมา แล้วรถยนต์ก็แล่นออกไปด้วยความ
รวดเร็ว

พร้อมกับที่โลกของเธอมีตกลงทันที

“คุณจะไปไหน ฉันเป็นนักท่องเที่ยวนะ จะมาลักพาตัวกันแบบนี้
ไม่ได้นะ”

คราวนี้หญิงสาวไม่ได้ยินเจ้าของเสียงหัวเอ๋อะอะไรอีก มีเพียงเสียง
รถแล่นกับความมืดมิด

ลลนากลับขึ้นมาจับใจ มือเล็กหวานเปะปะไปตามประตูรถและ
ขอบกระจก พลันหญิงสาวก็สัมผัสได้ถึงปมเล็กๆ ตรงมือจับ
เพียงแค่มือเปิดล็อกตรงนั้นและเปิดประตูออกไป เธอก็จะเป็นอิสระ
สินะ

ว่าแต่...

นี่เธอคิดจะกระโดดลงไปจากรถยนต์ที่กำลังแล่น ทั้งที่ถูกปิดตายอยู่
อย่างนี้จริงๆ หรือ

“ไม่มีประโยชน์หรอกสาวน้อย นั่นไม่ใช่ความคิดที่ดีเลย คุณจะ
เอาชีวิตมาทิ้งที่นี่เสียเปล่าๆ” เสียงหัวดั่งยั่วเย้าอยู่ไม่ห่าง พร้อมกับที่
มือหนาภายใต้ถุงมือเลื้อนมากระตุกมือเธอออกจากประตูรถ “และผม
จะไม่มีวันยอมให้คุณทำอย่างนั้นแน่ๆ”

“คุณจะไปไหน” ลลนากลามซ้ำ ยอมวางมือไว้บนตักโดยไม่
ไหนหวนกลับไปวุ่นวายกับประตูรถอีกต่อไป

“ผมยังให้คำตอบคุณตอนนี้ไม่ได้ แต่ผมรับประกันได้ว่า คุณจะ
ปลอดภัยตลอดการเดินทาง”

“แต่ฉันไม่อยากเดินทางไปที่ไหน ฉันแค่อยากไปพบเพื่อน ตอนนี้อยู่
เพื่อนๆ รอฉันอยู่และคงเป็นห่วงฉันมากแน่ๆ”

“คุณมีทางเลือกไม่มากนักหรอก”

“ก็จริงของคุณ คงไม่มีใจรถสักพาตัวที่ไหนเสนอทางเลือกสวยหรือ
ให้เหยื่อที่ถูกจับหรอก”

“ผมไม่ใช่ใจรถสักพาตัว ไม่ได้เรียกค่าไถ่แน่ๆ คุณสบายใจได้แล้ว
อีกอย่าง ครอบครัวของคุณก็ไม่ได้มีเงินมากมายอะไรไม่ใช่เหรอ แล้ว
ผมจะเรียกค่าไถ่คุณเพื่ออะไร”

“ถ้าไม่ได้ต้องการเงิน แล้วคุณต้องการอะไร ออย่าบอกนะว่า...คุณ
ต้องการแค่ร่างกายของฉัน ไม่นะ”

ลลนาเริ่มแตกตื่นอีกครั้ง แม่ชายหนุ่มจะหล่อเหลาน่ากิน แต่เรื่องแบบนี้มันต้องเริ่มจากความรักไม่ใช่เหรอ ไม่ใช่แค่ถูกใจก็สานสัมพันธ์ในแนวราบกันได้โดยไม่เลือกหน้าเสียหน่อย เธอไม่ใช่ผู้หญิงสมัยใหม่ขนาดนั้นนะ

“นั่นยิ่งห่างไกลความจริงหนักเข้าไปอีก” ชายหนุ่มบอกเสียงกั้วหัวเราะ ชัดขวางจินตนาการลึบแปดบวกของเธออย่างไม่ไว้หน้ากันสักนิด

“แล้วตกลงมันเรื่องอะไรกัน แล้วทำไมต้องเป็นฉันด้วย ทำไมถึงไม่เป็นคนอื่น”

“เพราะงานนี้เป็นคนอื่นไม่ได้ไง ต้องเป็น ‘คุณ’ เท่านั้น” อีกฝ่ายเน้น “งานอะไร”

“เดี๋ยวก็รู้ คุณแค่เลิกถามแล้วนั่งเฉยๆ ก็พอ”

ลลนา นั่งอึดอัดอยู่เพียงไม่นาน ในที่สุทธยนต์ก็จอดสนิท หญิงสาวถูกพาลงจากรถทั้งที่ยังสวมผ้าปิดตา โดยมีชายหนุ่มที่นั่งข้างๆ คอยลากกิ่งจูงให้เดินไปตามทาง

จากความรู้สึก ลลนาเหมือนถูกพาเข้าไปในอาคารแห่งหนึ่ง อาจจะต้องผ่านจุดตรวจสอบอาวุธสองหรือสามครั้ง ก่อนจะพาเธอเดินไปตามทางที่ทอดยาวแล้วหยุดยืนรอ เธอได้ยินเสียงสัญญาณคล้ายลิฟต์ จากนั้นชายหนุ่มก็ดันหลังให้เธอก้าวไปด้านหน้า

ใช่แล้ว เขากำลังพาเธอลงลิฟต์ คำทวนจากเวลาน่าจะหลายชั้นเสียด้วย อย่างบอกนะว่าเธอกำลังจะถูกขังอยู่ในห้องใต้ดินอันแสนมืดมิด

“ผมไม่ได้พาคุณมาขังในห้องใต้ดินหรอกนะ” เขาพูดเสียงกั้วหัวเราะคล้ายกับอ่านความคิดเธอออก

“ไม่ใช่ก็คงใกล้เคียงละนะ” เธอเถียง นึกโมโหเล็กน้อยที่อีกฝ่ายจับสังเกตได้

“เดี๋ยวดูเอาเองก็แล้วกัน”

เขาบอกพร้อมกับตั้งเธอให้ก้าวไปข้างหน้าอีกครั้ง และคราวนี้ลลลลก็ถูกพาเดินไปตามทางที่สลับซับซ้อนอย่างกับเขาวงกต จนหญิงสาวคร้านที่จะสนใจอีกต่อไปว่าต้องเลี้ยวขวา เลี้ยวซ้ายอีกกี่ครั้ง และปลายทางจะไปสิ้นสุดที่ใด

“ถึงแล้ว” เมื่อสิ้นเสียง ผ้าปิดตาที่ถูกเปิดออก

แสงสว่าง...เป็นอย่างไรแรกที่ลลลลสัมผัสได้ จากนั้นภาพห้องประชุมสีขาวกว้างขวางก็ค่อยๆ ปรากฏแก่สายตา ภายในห้องมีคนอยู่เพียงสี่คน ซึ่งถ้าเทียบปริมาณคนกับขนาดห้องแล้ว เรียกได้ว่าห้องนี้ใหญ่เกินไปจริงๆ ทุกคนนั่งล้อมโต๊ะรูปครึ่งวงกลม ด้านหลังห้องเต็มไปด้วยกระดานใสซึ่งจดข้อมูลสารพัดอย่างไว้เต็มพริ้ว

ลลลลกวาดตามองจากทางซ้าย คนแรกที่นั่งอยู่เป็นเด็กสาวหน้าตาน่ารัก ดวงตากลมโตราวกับตากวาง ผมดำสลบ คะเนาะอายุน่าจะอยู่ราวๆ สิบหกสิบเจ็ดปี เมื่อสบตากัน อีกฝ่ายก็ยิ้มกว้างพร้อมโบกมือให้อย่างเป็นมิตร

ถัดมาเป็นเด็กหนุ่มดวงตาเรียวเล็ก ผิวขาวจัด อายุน่าจะไม่ห่างจากเด็กสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ มากนัก เด็กหนุ่มส่งยิ้มอายๆ มาให้เมื่อเห็นเธอมอง ก่อนจะก้มหน้าเขียนอะไรในสมุดโน้ตต่อไป

และเมื่อหญิงสาวมองเห็นชายหนุ่มอีกคนที่นั่งอยู่ถัดไปก็ต้องประหลาดใจ เพราะเขามีรูปร่างหน้าตาเหมือนผู้ชายที่พาตัวเธอมายังสถานที่แห่งนี้อย่างไรก็ตามเป็นคนคนเดียวกัน จะต่างกันก็เพียงคนที่นั่งอยู่ไม่ได้สวมเสื้อโค้ตเท่านั้น เขามองเธอด้วยสีหน้าบูดบึ้ง ริมฝีปากเข้มแน่น และสายตาว่างเปล่า

ไม่สิ ดวงตาคู่นั้นฉายแววดูแคลนอยู่ในที่ต่างหาก

ลลลลพิจารณาเขาจนพอใจ ก่อนจะหันไปมองผู้ชายหน้าเหมือนกันอีกคนที่ยืนประกบอยู่ด้านหลัง คนถูกมองยิ้มขึ้นและขยิบตาล้อเลียนให้

ก่อนกระซิบบอกเบาๆ

“ผ่าแฝดไง ไม่เห็นต้องตกใจอะไรขนาดนั้น เดินเข้าไปลีสาวน้อย”

ผู้ชายคนที่นั่งอยู่ลุกขึ้นยืนเพื่อขยับเก้าอี้ให้พวกเธอซึ่งมาใหม่ นั่ง
แม้กริยาจะเหมือนมีน้ำใจ แต่น้ำเสียงกลับตรงกันข้าม เพราะเขาเอ่ย
เสียงขุ่นไม่เบานัก

“นายมาซันอะแอลวัน”

“ก็เธอตื่นสาย” ชายหนุ่มด้านหลังซึ่งอีกฝ่ายเรียกว่า ‘แอลวัน’
บู้ยี้แบ่มาทางลลนา “กว่าเธอจะออกจากโรงแรมก็บ่ายสองกว่า ความผิด
เธอล้วนๆ”

หญิงสาวอ้าปากค้างกับข้อหาที่เพิ่งถูกยึดเยียดให้

นี่คนที่ถูกลักพาตัวมาสมควรถูกตำหนิว่าตื่นสายแบบนี้หรือ รู้
อย่างนี้ตื่นสักบ่ายสามน่าจะดี

ยังไม่ทันได้โต้ตอบอะไร เธอก็ถูกแอลวันดันไปนั่งตรงที่ว่างข้าง
ฝาแฝดของเขาแบบงงๆ แล้วเขาก็ทรุดนั่งขนานเธอไว้อีกทีหนึ่ง

รอเพียงชั่วอึดใจ ประตูห้องประชุมก็เปิดออกอีกครั้งพร้อมกับ
ชายสูงวัยที่ก้าวเข้ามาในห้อง ลลนามองคนมาใหม่ด้วยอาการตกตะลึง
เพราะเขาดูคล้ายใครบางคนที่เธอรู้จักมากเหลือเกิน

ใครบางคนที่เธอเคยพบเจอมาก่อนในวัยเด็ก

ใครบางคนที่ล่วงรู้ความลับเกี่ยวกับความสามารถพิเศษของเธอ

และเมื่อได้สบสายตา...ความทรงจำในอดีตก็ย้อนกลับมา

‘แม่จำ ทำไมหนูต้องมาที่นี่ด้วยละจ๊ะ’

เด็กหญิงอายุห้าขวบเอ่ยถามมารดาอย่างกล้าๆ กลัวๆ

มารดายิ้ม ‘มาเรียนพิเศษไปนานา’

‘แต่หนูไม่อยากเรียนพิเศษ หนูอยากอยู่บ้าน เล่นตุ๊กตา ดูการ์ตูน

มากกว่า หนูไม่อยากมาที่นี่

‘ไม่เอาหน้า อย่าดี้อสิ เรานะไม่เหมือนเด็กคนอื่นนะรู้มั๊ย จะเอาแต่เล่นตุ๊กตา ดูการ์ตูนได้ยังไง’ มารดาบอกเสียงแข็งขึ้นเล็กน้อย แต่แวตตายังคงความอ่อนโยนและภาคภูมิใจ ก่อนยั้งขัด ‘หน้าของแม่ไม่เหมือนเด็กธรรมดาพวกนั้น จำเอาไว้’

‘ไม่เหมือนเด็กอื่น? ไม่เหมือนยังไงจะแม่’

ลลลลลลลลได้ว่ามารดายังไม่ทันได้ตอบ ชาวต่างชาติผมทงท่าทางใจดีที่นั่งอยู่ในห้องก็ลุกขึ้นยืน ทำให้เด็กน้อยอย่างเธอต้องแหงนหน้ามองจนคอตั้งบ่า เขาค่อยๆ ก้าวมาหาเธอช้าๆ มองเธอด้วยสายตาเปี่ยมเมตตา แล้วคลี่ยิ้มอ่อนโยน

‘ให้ลุงอธิบายให้หนูฟังดีไหม ว่าเพราะอะไรแม่ของหนูถึงต้องพาหนูมาเรียนพิเศษที่นี่’

เด็กน้อยครุ่นคิด แล้วตอบเสียงเบา

‘เพราะหนูไม่เหมือนคนอื่นหรอกคะ เพราะหนูแตกต่าง อย่างที่แม่เพิ่งบอกใช้มั๊ย’

ลุงฝรั่งยื่นมือมาลูบศีรษะเธอเบาๆ แล้วจึงทรุดตัวลงนั่งอยู่ในระดับเดียวกับเธอ

‘หนูไม่ได้แตกต่างจากเด็กคนอื่นหรอกสาวน้อย หนูแค่พิเศษกว่าเท่านั้น’

‘พิเศษเหรอคะ’

‘ใช่จ้ะ ความสามารถของหนู...พิเศษกว่าทุกคน’

และตอนนั้น...ลุงฝรั่งคนนั้นกำลังก้าวเข้ามาในห้องประชุมด้วยท่วงท่าสง่างาม ใบหน้าเปี่ยมยิ้มดูอบอุ่นและมีเมตตาไม่ต่างจากครั้งสุดท้ายที่เธอเห็น

เขาสวมสูทล่ำลองสีน้ำเงินเข้ม ติดเข็มกลัดรูปเครื่องบินลำเล็กที่
อกเสื้อ ผมสีทองอ่อนเริ่มมีสีขาวแซมประปราย โดยเฉพาะตรงจอนผม
วีวรอบดวงตามีมากขึ้นเล็กน้อย แต่กระนั้นรูปร่างของเขาก็ยังดู
บึกบึนแข็งแรงอย่างคนที่ดูแลตัวเองสม่ำเสมอ

ความตื่นกลัวในคราแรกที่เข้ามายังสถานที่แห่งนี้มลายหายไป
จนแทบหมดสิ้นเมื่อลลนาได้สบตาเขา มันเป็นความรู้สึกปลอดภัยและ
อบอุ่นเหมือนทุกครั้งที่ได้พบคนคนนี้

คนที่ครั้งหนึ่งลลนาเคยเรียกว่า...ครู

เขายืนเด่นตรงหน้าโต๊ะรูปครึ่งวงกลมและเอ่ยทักทายอย่างเป็น
กันเอง

“สวัสดีเด็กๆ สวัสดีสองหนุ่มฝาแฝด พวกเธอคงได้พบเพื่อน
ร่วมงานคนใหม่ของเราแล้วสินะ” ชายสูงวัยผายมือมาที่เขา

เด็กๆ และฝาแฝดคนหนึ่งหันมามองลลนาแล้วยิ้มให้ มีเพียง
ฝาแฝดหนุ่มหน้าบึ้งคนที่เหลือเท่านั้นที่ทำเพียงมอง แต่ไร้รอยยิ้ม

“แนะนำตัวกันหรือยังล่ะ”

“ยังคง” เด็กสาวตอบ

“ถ้าอย่างนั้นเริ่มจากการแนะนำตัวก่อนก็แล้วกันนะ สาวน้อยหน้าตา
น่ารักที่นั่งอยู่ริมสุดคือเจ เธอเป็นคนไทย อายุสิบเจ็ดปี นั่นคือข้อมูล
ทั้งหมดที่เราเปิดเผยได้เกี่ยวกับเธอ ส่วนหนุ่มน้อยคนต่อมาคือบี เพิ่ง
อายุครบสิบเจ็ดปีเมื่อไม่นานนี้ เป็นหนุ่มเกาหลี่”

“เจอกับบี” ลลนาทวน

ชายสูงวัยพยักหน้า “ใช่ ไม่ต้องแปลกใจ ที่นี้เราจะเรียกกันด้วย
ตัวย่อเท่านั้น ไม่มีการเรียกชื่อจริงกัน”

“หรือจะเรียกว่าเราไม่รู้ชื่อจริงของกันและกันนั้นแหละค่ะ รู้แค่
อักษรย่อ” สาวน้อยที่ใช้ตัวย่อว่าเจบอกมาจากบริเวณที่นั่งอยู่

“ส่วนฝาแฝดสองคนนั้นชื่อแอล เวลาอยู่ที่นี้เราจะเรียกแอลวัน กับแอลทูเพื่อป้องกันการสับสน แต่ถ้าออกไปปฏิบัติภารกิจข้างนอก จะเรียกแค่แอลเฉยๆ”

“ปฏิบัติภารกิจหรือคะ ไม่ดีมั้งคะ”

ลลนาถามพลางลอบกลืนน้ำลาย ก็ผู้หญิงตัวเล็ก ผอมบาง อ่อนแอ ปวกเปียก แถมยังจัดได้ว่าเป็นคนเฉื่อยอย่างเธอ จะออกปฏิบัติภารกิจอะไรกับเขาได้

แอลวันหันมายิ้มให้กำลังใจ “ไม่ต้องกังวลไปนะ งานของคุณอยู่แต่ในตึกนี้แหละ ไม่ต้องออกไปผจญภัยอะไรที่ไหนหรอก เรื่องเสียงอันตรายข้างนอกเป็นหน้าที่ของผมกับคู่แฝดเท่านั้น”

“ใช่แล้ว ไม่มีอะไรต้องกลัว” ชายสูงวัยกล่าวพร้อมขยิบตาให้ แล้วแนะนำตัวบ้าง “ฉันชื่อ แวน เซอร์ซิล เธอจะเรียกฉันว่าวิกี้ก็ได้ ฉันเองก็อยากมีชื่อย่อแบบพวกเธอเหมือนกัน แต่พวกนี้ไม่มีใครเรียกฉันว่าวิกี้คน มีแต่เรียกว่าแวนกันทั้งนั้น”

ลลนามั่นใจว่าเขาไม่ได้ชื่อ แวน เซอร์ซิล อย่างที่เพิ่งบอกแน่ๆ อย่างน้อยเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว เขาก็ไม่ได้ใช้ชื่อนี้

“ส่วนเธอ...จะใช้ชื่อว่า...เอ็น”

ชายหนุ่มหน้าบึ้งไร้อายยิ้มที่นั่งข้างเธอขยับตัวอย่างอึดอัด ก่อนจะโยนคำถามใส่เซอร์ซิลตรงๆ

“แล้วตกลงคุณจะบอกพวกเราได้หรือยัง ว่าทำไมแอลวันถึงต้องไปเชิญตัวผู้หญิงคนนั้นมาที่นี้ด้วย ไหนคุณบอกว่าภารกิจนี้สำคัญมากและเป็นความลับสุดยอด”

ด้วยคำพูด น้ำเสียง และท่าทางยกไหล่ขึ้นน้อยๆ เวลาพูด ลลนาสามารถเชื่อมโยงได้ทันทีว่า ผู้ชายหน้าบึ้งที่ใช้ชื่อว่าแอลทูเขี่ยเธอออกไปจากคำว่าสำคัญและลับสุดยอดตั้งแต่แรก พูดให้ง่ายขึ้นก็คือ เขาเห็นว่า

เธอไม่มีความสามารถพอที่จะปฏิบัติภารกิจที่ 'สำคัญ' และ 'ลับสุดยอด' ได้

ลลนายังจำสายตาที่เขามองเธอครั้งแรกที่เหยียบย่างเข้ามาในห้องประชุมแห่งนี้เมื่อสิบห้าปีก่อนได้แม่นยำ สายตาที่ฉายแววประเมินอย่างปิดไม่มิด เขากวาดตามองเธออย่างสำรวจตรวจตรา

ไม่มีปฏิกิริยาอะไร เมื่อเห็นเสื้อเวตเตอร์สีขาวนวลที่เธอสวม หลังจากนั้นจึงขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นกระโปรงสั้นสีน้ำตาล ก่อนจะอ้าปากเล็กน้อยเมื่อเห็นถุงน่องตาข่ายสีดำและรองเท้าบูตยาวเลยเข่าของเธอ จบลงด้วยการถอนใจหนักๆ สั้นๆ แล้วเบนสายตาไปทางอื่น

และตอนนี้เขากำลังใช้การประเมินครั้งแรกนั้นตัดสินความสามารถของเธอจากรูปลักษณ์ภายนอก

เซอร์ซิลยิ้มอ่อนโยน “อย่าเพิ่งดูถูกเธอสิแอลทู ฉันรับรองว่าเธอมีดีกว่าที่คิด”

“ผมกำลังภาวนาให้เป็นเช่นนั้น”

ลลนหันไปซึ่งตาใส่คนช่างภาวนา แล้วจึงลุกขึ้นยืน พุดเสียงดังฟังชัด

“ขอโทษนะคะ ก่อนที่พวกคุณจะประเมินว่าฉันสามารถเข้าร่วมปฏิบัติภารกิจสำคัญและลับสุดยอดครั้งนี้ได้หรือไม่ ฉันขอบอกข้อเท็จจริงบางอย่างที่พวกคุณควรรู้ก่อนค่ะ”

เซอร์ซิลยิ้มกว้าง ดวงตาพราวระยับ เอ่ยอนุญาตง่ายๆ

“ว่ามาสิ”

“ข้อหนึ่ง ฉันยังไม่รู้ว่าภารกิจนี้คืออะไร ข้อสอง ที่นี้คือที่ไหน พวกคุณลักพาตัวฉันมาณะคะ ลืมแล้วหรือ อย่าทำเหมือนฉันเป็นส่วนหนึ่งในผู้เข้าร่วมประชุมลึกลับ ฉันเป็นผู้เสียหายนะ ข้อสาม ฉันยังไม่ได้ตกลงว่าจะเข้าร่วมภารกิจด้วยสักหน่อย กรุณาอย่าตีขลุม คิดเองเออเองกัน

แบบนี้”

เซอร์ซิลมองเธอด้วยสายตาที่ลลนาเคยคุ้น เหมือนเขายังคงเป็น คุณครูใจดีของเธอเมื่อสี่ปีก่อน และกำลังสอนหนังสือให้ลูกศิษย์ ตัวน้อย

“ฉันขอตอบเธอทีละข้อก็แล้วกัน ข้อแรก ภารกิจนี้คือภารกิจลับ จากอินเทอร์เน็ตปอล ซึ่งขอร้องให้เราขัดขวางการโจรกรรมภาพเขียนจาก พิพิธภัณฑ์ชื่อดังที่กำลังเป็นข่าว”

ลลนาตกใจไม่น้อยเมื่อได้ยินภารกิจจากเซอร์ซิล เพราะมันคือ ข่าวที่เพื่อนๆ แก๊งนางฟ้าซาร์ลีของเธอเพิ่งคุยเมื่อวานนี้เอง หญิงสาว พยายามสูดลมหายใจแล้วฟังต่อ

“ข้อสอง ที่นี่คือศูนย์บัญชาการลับขององค์กรสายลับอิสระที่ไม่ขึ้น กับใคร เราทำงานของเราเพื่อสนับสนุนงานของอินเทอร์เน็ตปอลเป็นหลัก แต่หากมีหน่วยงานรัฐของประเทศอื่นๆ ร้องขอ เราก็พร้อมจะร่วมมือ”

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ ในหัวมีแต่เสียงว๊ิงๆ ตั้งแต่ได้ยินคำว่า สายลับแล้ว ส่วนคำว่าอินเทอร์เน็ตปอลก็ทำเอาเธอหุบตาไปเสียเฉยๆ

ก็คนที่ใช้ชีวิตเรียบง่ายแถมยังติดจะเชื่องช้าไม่ทันโลกอย่างเธอ จะก้าวไปสู่โลกของสายลับได้อย่างไร เชื่อเถอะว่าเธอต้องโดนจับได้ และ อาจจะถูกยิงตายตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่มทำภารกิจอะไรแน่ๆ

“ข้อสาม เธอไม่จำเป็นต้องรับปากหรือตกลงว่าจะร่วมทำภารกิจนี้ กับพวกเราก็ได้ ฉันเองก็ไม่ได้บังคับอะไร”

ลลนากำลังจะปฏิเสธโดยไม่ลังเลสักนิด แต่ประโยคถัดมาของ เซอร์ซิลก็ทำเอาหญิงสาวเย็นเยียบไปทั้งตัว

“แต่เธอจะได้รับการปล่อยตัวกลับไปก็ต่อเมื่อ ‘งาน’ ของเธอเสร็จ แล้วเท่านั้น”

หญิงสาวอ้าปากค้าง มองหน้าชายสูงวัยซึ่งเคยเป็นครูของเธอ

อย่างไม่เชื่อสายตา นี่ไม่ถึงว่าคุณครูใจดีในอดีตจะมีวิธีหลอกล่อให้ทำงานได้น่าเกลียดถึงเพียงนี้

“อะไรกันคะ นี่มันเหมือนบังคับกันชัดๆ”

“จริงเหรอ” เซอร์ซิลยิ้มช้าๆ ขยิบตาล้อเลียน “นี่ฉันกำลังบังคับเธออยู่หรือ ไม่เห็นรู้เลยนะ ว่ายังไงล่ะ เธอตกลงจะร่วมมือกับพวกเราเพื่อทำภารกิจนี้ไหม”

2

“ว่ายังไงล่ะ เธอตกลงจะร่วมมือกับพวกเราเพื่อทำภารกิจนี้ไหม”

ประโยคคำถามของเซอร์ซิลดังก้องไปทั่วห้องประชุม ท่ามกลางความเงียบ ทุกคนรอให้ลลนาตัดสินใจ หญิงสาวกวาดตามองก่อนส่ายหน้า

“ฉันทำไม่ได้หรอกค่ะ คนธรรมดาอย่างฉันจะไปเข้าร่วมภารกิจสายลับอะไรได้ยังไง”

แม้เธอจะปฏิเสธ แต่เซอร์ซิลก็ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

“อย่างที่ฉันเพิ่งบอกไป ฉันไม่ได้ขอให้เธอออกไปเสี่ยงอันตรายที่ไหนหรอกนะ แค่ทำงานแปลเอกสารง่ายๆ อยู่ในตึกนี้เท่านั้นแหละ งานด้านภาษานะ”

ลลนาเห็นว่าดวงตาของเซอร์ซิลเต้นระยับตอนที่เอ่ยคำว่างานด้านภาษา ถ้างานนี้ง่ายจริงอย่างที่พูด เขาคงไม่เจาะจงลักพาตัวเธอมาแบบนี้หรอก คงใช้คนอื่นไปนานแล้ว

“แต่ฉันมีงานประจำต้องทำนะค่ะ จะมาทิ้งแล้วหายมาเฉยๆ แบบนี้

“ไม่ได้หรอกค่ะ”

“ฉันสัญญาจะจ่ายค่าเหนื่อยให้เธออย่างเหมาะสม”

เซอร์ซิลเอ่ยตัวเลขที่ทำเอาหญิงสาวอึ้งไปเล็กน้อย เพราะมันมากกว่ารายได้จากการเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินห้าปีรวมกันเสียอีก แต่เธอก็ยังลั้งเล

“แต่ว่า...”

“เราจำเป็นต้องจ้อผู้หญิงคนนี้ด้วยเหรอเวน”

แอลทู่หรือผู้ชายหน้าบึ้งซึ่งนั่งข้างเธอทะเล่ขี้กกลางปล้อง เขาปรายตามองเหยียดๆ บอกลีงเยียบเย็น

“ผมว่าเสียเวลาเปล่านะ ดูเหมือนเธอไม่ได้มีความสามารถมากมายขนาดต้องเสียเงินค่าจ้างมากขนาดนั้นหรอก ผมว่าคุณมองคนผิดแล้ว เก็บเงินมากมายที่คุณเสนอให้เธอเอาไปจ้างแม่ครัว คนทำความสะอาด แล้วก็คนชงกาแฟตอนกลางคืนให้พวกเราทุกคนยังมีประโยชน์มากกว่าอีก อ้อ เพิ่มคนทำเจลลี่เข้าไปด้วยก็ดีนะ เพราะผมชอบกินเจลลี่”

ลลนาแทบจะคว้นออกหูเมื่อได้ยินแอลทู่พูดจบ นี่เขาคิดว่าการจ้างเธอทำงานมีประโยชน์น้อยกว่าการจ้างคนมาทำเจลลี่ให้เขากินอีกหรือ เซอร์ซิลหันไปมองแอลทู่ที่หยิบปากกามาหมุนเล่นเหมือนไม่มีอะไรทำ แล้วบอกรึ้มๆ

“ฉันบอกเธอไปหรือยังแอลทู่ ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นอัจฉริยะด้านภาษา เอ็นสามารถเรียนรู้ภาษาที่ไม่เคยรู้จักทุกภาษาในโลกนี้จนอ่านออกเขียนได้คล่องภายในเวลาไม่ถึงสองสัปดาห์ ไม่ว่าภาษานั้นจะยากแค่ไหนก็ตาม แม้แต่อักษรโบราณบนแผ่นจารึก เอ็นก็อ่านได้”

แอลทู่วางปากกาลง แววดาตุถูกของเขาแปรเปลี่ยนเป็นหงนแกมที่ในทันที ทำเอาลลนารู้สึกสะใจอยู่ไม่น้อย ก่อนที่อีกฝ่ายจะยกไหล่ไม่แยแส หยิบปากกามาหมุนต่อ แล้วโยนคำถามใส่เซอร์ซิล

“คุณเคยเจอเธอมาก่อนสินะ”

“ใช่ ฉันเคยเป็นครูสอนเธอมาก่อนที่ศูนย์พัฒนาศักยภาพเด็ก
อัจฉริยะ”

“เธออาจจะเก่งแค่ตอนเด็กๆ ก็ได้นะแวน พอโตขึ้นมาก็เหมือน
เด็กปกติ ไม่ได้ฉลาดปราดเปรื่องอะไร” แอลทูเอ่ยประโยคนั้นคล้ายกับ
กำลังพูดกับเซอร์ซิล แต่ดวงตาสีเทาควันบุหรือจับจ้องมาที่เธอ

มันหน้าควักลูกตาออกมาขี้เล่นนัก

ลลนากัดฟันกรอด ตอบเขาไปตรงๆ

“ฉันยังมีความสามารถพวกนั้นอยู่นะ”

“มีความสามารถกับเป็นอัจฉริยะมันต่างกันนะคุณ”

“ฉันเป็นอัจฉริยะ!”

“ลองทดสอบดูหน่อยมั้ยล่ะ”

“ไม่จำเป็นต้องทดสอบ จะบอกให้ละ เมื่อไม่กี่วันก่อนฉันยังเอา
หนังสือภาษาเผ่าอารยันมาลองอ่าน แล้วก็อ่านได้ภายในหนึ่งอาทิตย์อยู่
เลย แสดงว่าความเป็นอัจฉริยะทางภาษาของฉันยังอยู่”

แอลทูทำเสียงจ๊กจ๊กในปากก่อนจะส่ายหน้าไม่เชื่อ

“ไม่จริงหรอก ผมไม่เชื่อ ถ้าคุณเป็นอัจฉริยะด้านภาษาจริงอย่างที่
แวนบอกและคุณกำลังอวดอ้าง คุณคงกล้ารับงานนี้โดยไม่ลังเลแล้วละ
ไม่ใช่ป้ายเบี่ยงเล่นตัวแบบนี้ ผมว่าสมองคุณน่าจะพัฒนาสูงสุดตอนที่แวน
เจอคุณสมัยเด็กแน่นอน แล้วจากนั้นก็ค่อยๆ เสื่อมถอยลงเรื่อยๆ ไม่แน่
นะ ตอนนี้นำเสนกราฟสถิติปัญญาของคุณอาจอยู่ระดับเดียวกับเด็กแปดขวบ
ก็ได้”

“แปดขวบอย่างนั้นเหรอ อาย่มาดูถูกฉันนะ”

แอลทูเซิดหน้าหยิ่งๆ

“อาจจะต่ำกว่านั้นด้วยซ้ำ”

“ปากหรือที่พูดนะ”

“ผมก็แค่พยายามอธิบายความจริงตามหลักความน่าจะเป็นให้ทุกคนฟัง คุณอาจรับความจริงที่ผมพูดไปไม่ได้ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องของผม เพราะผมไม่จำเป็นต้องรักษาน้ำใจใครอยู่แล้ว โดยเฉพาะคนไร้ประโยชน์”

แอลทู่ชะงักหน้าผ่านลลนาไปเหมือนเธอเป็นอากาศธาตุไร้ความสำคัญ แล้วจึงบอกแอลวันซึ่งเป็นฝาแฝดด้วยน้ำเสียงดูแคลน

“ฉันว่านายพาเธอกลับไปส่งที่เดิมเถอะ ผู้หญิงคนนี้เก็บเอาไว้ก็ไร้ประโยชน์กับทีมเรา”

แอลวันยิ้มเจื่อน “แต่แวนเพิ่งบอกว่าเธอมีความสามารถและมีประโยชน์กับเรานะ”

“ไม่มีหรอก เชื่อฉันสิ” แอลทู่ยืนยัน

“ดูเหมือนนายจะอยากไล่เธอกลับไปมากนะ”

“ฉันไม่ได้อยากไล่ เธออยากกลับเองต่างหาก คงรู้ตัวไงว่าอยู่ไปก็ไร้ประโยชน์”

คำที่ไร้ประโยชน์ สองคำที่ไร้ประโยชน์ คนอย่างลลนาแม้จะเฉื่อยไม่ทันโลก แต่ก็ไม่ยอมให้ใครมาดูถูกหรือทรมาน อีตาทันบูตแอลทู่รู้จักอัจฉริยะทางภาษาอย่างเธอน้อยไปเสียแล้ว

“ใครบอกว่าฉันจะกลับ” ลลนาโพล่งเสียงดัง ทำเอาเงยบกันทั้งห้องประชุม “ฉันจะเข้าร่วมภารกิจนี้ ฉันจะพิสูจน์ให้คนบางคนดูว่าฉันไม่ได้ไร้ประโยชน์อย่างที่ถูกกล่าวหา”

“เฮอะ แรงฮึดของผู้หญิงไร้ประโยชน์นี่ช่างน่ากลัวจริงๆ”

“แล้วเราจะได้เห็นดีกัน”

แอลทู่ลอกตาขึ้นฟ้า “ผมบอกให้กลับไปยังไม่เล่า น่ารำคาญจริงจะอยู่ทำไม”

“อยู่ให้คนแถวนี้แตกตายละมั้ง” ลลนาสวน

เซอร์ซิลหัวเราะเบาๆ ก่อนจะทิ้งสะพานลงฟิงโตะรูปครึ่งวงกลม แล้วเอ่ยถาม

“อย่าไปฟังที่แอลทู่พูดเลย หมอนี่เป็นคนขวางๆ พูดจาไม่เข้าหู อย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ตกลงว่าเธอรับปากจะช่วยฉันทำภารกิจลับ ครั้งนี้แล้วไซ้หม้อเอ็น”

ยังไม่ทันที่ลลลลลลจะตอบ คู่กรณีของเธอก็ก่อกวนอย่างต่อเนื่อง
“คิดใหม่เถอะแวน ผมขอร้อง”

ลลลลลลซึ่งตาใส่แอลทู่ให้เขาหยุดพูด แล้วตอบรับเซอร์ซิลเสียง
หนักแน่น

“ใช่ค่ะ ฉันตกลงรับทำงานนี้”

เซอร์ซิลดีดนิ้วด้วยความยินดี

“ขอบใจมากเอ็น ฉันคิดอยู่แล้วว่าเธอเป็นคนกล้าหาญและเหมาะสม
กับภารกิจนี้ที่สุด แพ้ภารกิจจะส่งไปที่ห้องพักของเธอ พักผ่อนก่อน
ก็ได้นะ จากนั้นค่อยใช้เวลาว่างอ่านและศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับคดี
โจรกรรมภาพเขียนในครั้งนี้ แล้วเธอจะเข้าใจเองว่างานนี้ทำไม่ถึงต้อง
เป็นเธอ”

“ได้ค่ะ ไม่มีปัญหา”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะให้แอลวันพาเธอไปดูห้องพัก รับรองว่าสะดวก
สบายไม่ต่างจากโรงแรมห้าดาวที่เธอพักแน่นอน”

“อย่ากังวลเรื่องนั้นเลยค่ะ ฉันเป็นคนกินง่ายอยู่ง่าย ไม่อย่างนั้น
คงไม่เลือกอาชีพพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินหรอก”

“ยินดีต้อนรับสู่ทีมของเรา” เซอร์ซิลยิ้ม

ลลลลลลส่งสายตาเยาะเย้ยไปให้แอลทู่ที่นั่งหน้าบูตบิ่งอยู่ข้างๆ ก่อน
จะลุกขึ้นยืนพร้อมกระเป๋าคือ แล้วเดินตามแอลวันที่ดีสุขภาพและใจดี
ออกไปจากห้องประชุม

ไม่เห็นได้เห็นรอยยิ้มชั้นที่มุมปากของเด็กสาวและเด็กหนุ่มที่อยู่ในห้อง และไม่เห็นได้เห็นแววตาชอบคุณอย่างคนรู้จักของเซอร์ซิลที่ส่งไปให้แอลกุ

หลังจากที่แอลวันพาลลนาออกมาจากห้องประชุม ชายหนุ่มก็พาเธอเดินไปตามทางเดินสีเงินหรูหราและผนังสีขาวซึ่งเต็มไปด้วยไฟสีขาวส่องสว่างไสว โดยไม่ได้ใช้ผ้าปิดตาเธอเอาไว้อีกต่อไป อีกฝ่ายให้เหตุผลว่าที่ต้องปิดตาในตอนแรกเป็นเพราะองค์กรนี้เป็นองค์กรลับ หากลลนาไม่ตกลงร่วมมือ จะได้กลับออกไปโดยไม่รู้จักที่นี่ แต่ตอนนี้เปิดเผยได้แล้ว เพราะหญิงสาวเป็นส่วนหนึ่งของทีมแล้ว

แอลวันพาเธอมาหยุดหน้าประตูห้อง เขากดรหัสหน้าห้อง แล้วเปิดประตูเผยให้เห็นห้องพักกว้างขวาง ด้านในเต็มไปด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกความสะอาดทันสมัยครบครัน

“นี่คือห้องพักของคุณนะเอ็น รหัสเปิดปิดคือเลขสี่ตัวที่ผมเพิ่งกดให้คุณ พักผ่อนให้สบายนะ เพิ่มภารกิจและของใช้ส่วนตัวของคุณจะมาถึงในไม่ช้า แล้วค่อยเริ่มงานกันพรุ่งนี้”

“เอ่อ...แล้วงานประจำของฉันล่ะคะแอลวัน พรุ่งนี้ตอนบ่ายฉันต้องบินกลับเมืองไทยแล้ว อย่าลืมนะฉันเป็นแอร์นะคะ ไม่ใช่สายลับ”

แอลวันยิ้ม “แวนจะจัดการเรื่องไฟลต์บินทุกอย่างของคุณให้เรียบร้อย รวมทั้งตารางบินในอีกสองเดือนข้างหน้าของคุณด้วย”

ลลนาเบิกตากว้าง “โอ...เขาจะทำได้ขนาดนั้นเลยหรอคะ”

แอลวันอมยิ้ม “เราคงไม่ได้ทำเองหรอก แต่คงอาศัยอำนาจจากอินเตอร์โพล ก็แค่ส่งเอกสารลับๆ ไปหาสายการบินของคุณว่าอินเตอร์โพลต้องการตัวคุณมาช่วยงานคดีดัง สายการบินไม่มีทางปฏิเสธได้อยู่แล้ว คุณอยากส่งข้อความหาครอบครัวหรือเพื่อนบ้างไหม เตี่ยผมจัดการให้”

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวฉันโทร. หาพวกเขาเองได้ ฉันเอาโทรศัพท์มาด้วย”

“ผมเสียใจที่ต้องบอกว่า คุณใช้โทรศัพท์ส่วนตัวที่ไม่ได้ สัญญาณโทรศัพท์ลงมาไม่ถึง เพราะเราจำเป็นต้องเลือกที่ตั้งซึ่งอยู่ในจุดที่ปลอดภัยจากการติดตาม การดักฟัง และการสอดแนมจากทุกแห่ง เพื่อความปลอดภัยของทุกคนในที่นี้ หวังว่าคุณคงจะเข้าใจ”

ลลลลลลลลหน้าซ้ๆ จริงลีนะ หญิงสาวจำได้ว่าเธอต้องลงลิฟต์มาหลายชั้น แสดงว่าที่นี่ต้องอยู่ใต้ดินที่ลึกพอสมควรเลยทีเดียวนะ ขนาดสัญญาณโทรศัพท์ยังลงมาไม่ถึง

“แต่ไม่ต้องห่วงนะ คุณจะไม่เหงาเวลาอยู่ที่นี่ เพราะเรามีเรื่องให้ตื่นตื่นตลอดเวลา”

“ค่ะ ฉันหวังว่างานของฉันจะไม่ยากเกินไปนัก และฉันจะกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมได้โดยเร็วที่สุด”

แอลวันส่งกระดาษโน้ตมาให้ ลลลลลลลลใจดีฝากข้อความไปหาวิธนาซึ่งเป็นหัวหน้ากับครอบครัวที่กรุงเทพฯ โดยเลือกใช้ภาษาอังกฤษตามที่แอลวันขอร้อง เธอฝากข้อความกลางๆ ว่าไม่ต้องเป็นห่วง สบายดี และจะติดต่อกลับไปเรื่อยๆ

ชายหนุ่มรับกระดาษโน้ตมา ก็มลงอ่านแล้วถาม

“มีแค่นี้หรือครับ”

“ค่ะ มีเท่านี้”

“แฟนล่ะ ไม่ฝากอะไรถึงหรือ”

ลลลลลลลลหน้าซ้ๆทำทางประหลาดใจที่ดูเกินจริงของอีกฝ่าย

“มีเสียที่ไหนกันคะ ฉันไม่มีแฟนหรือค่ะ ยิงบินไปบินมาตลอดแบบนี้ หาแฟนยาก ไม่มีใครเอา”

แอลวันยิ้มขึ้น “ผมบอกได้เลยว่าผู้ชายพวกนั้นพลาดอะไรดีๆ

ในชีวิตไปเสียแล้ว”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“ผมจะส่งข้อความของคุณให้เร็วที่สุด เพราะพรุ่งนี้ผมต้องออกไปปฏิบัติภารกิจข้างนอก อาจไม่ได้กลับมาอีกเป็นอาทิตย์ แต่ไม่ต้องห่วงนะ แอลจะเป็นคนดูแลคุณเอง”

ลลนาถลอกตาขึ้นฟ้าเมื่อได้ยินอีกฝ่ายกล่าวถึงฝาแฝดของเขา แต่เอ...เขาเรียกอีกตาหน้าบูดว่าแอลเฉยๆ เท่านั้นหรือ แปลกนะที่คนสองคนใช้ชื่อเดียวกันแบบนี้

“คุณเรียกฝาแฝดของคุณว่าแอลเหมือนกันหรือคะ ทำไมคุณกับฝาแฝดต้องใช้ชื่อเดียวกันด้วย”

“เพราะผมกับเขาเป็นคนคนเดียวกันไง”

“ฝาแฝดกันก็ไม่จำเป็นต้องเป็นคนคนเดียวกันสักหน่อยนี่คะ”

“ผมกับแอลหูเป็นคนคนเดียวกัน ผมหมายความว่านั่นจริงๆ ทุกตัวอักษร”

ลลนาเลิกคิ้ว “คุณหมายความว่ายังไง ฉันไม่เข้าใจ”

“พวกเราทั้งสองคนก็จริง แต่ใช้ชีวิตเป็นคนคนเดียวมาตลอด สลับกันไปโรงเรียน สลับกันไปสอบ ไม่มีใครรู้ว่าเราเป็นฝาแฝด”

ลลนาหนึ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง

“ทำไมต้องทำขนาดนั้นด้วยคะ”

“เพราะชีวิตของพวกเราถูกกำหนดให้เป็นสายลับไงครับ เราสองคนถูกเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้นมาเพื่อเป็นสายลับ ไม่มีอย่างอื่นนอกจากนี้ ไม่ต้องตั้งคำถาม แค่นำเนินชีวิตไปอย่างที่ควรเป็นก็พอ”

“ฉันไม่เข้าใจเลยคะว่าคุณพ่อคุณแม่ของคุณคิดอะไรอยู่ ทำไมถึงได้เลือกทางเดินที่เสี่ยงอันตรายแบบนี้ให้พวกคุณ”

แอลวันคลียิ้ม ดวงตาสีควันบุหรี่ทอประกายเจิดจ้า ไม่ได้มีร่องรอย

ของความน้อยใจเลยสักนิดยามเอ๋ย

“ผมกับแอลทู่เป็นเด็กกำพร้า เพราะฉะนั้นเราไม่มีทางเลือกมากนักหรอก”

“เด็กกำพร้า?”

“ใช่ พวกเราถูกฝึกจากองค์กรลับของรัฐบาลเพื่อทำหน้าที่เป็นสายลับมาตั้งแต่เด็ก”

“ซีไอเอหรือคะ” ลลลลลลลลหมายถึงหน่วยข่าวกรองของสหรัฐอเมริกา ซึ่งทำหน้าที่รวบรวมข่าวสารต่างๆ ทั่วโลกเพื่อส่งไปยังประเทศแม่

“ไม่ใช่หรอก” แอลวันส่ายหน้า “สหรัฐฯ มีองค์กรสายลับอยู่มากมายนับไม่ถ้วน ทั้งที่ทำงานอย่างถูกกฎหมาย เรียกว่าเป็นองค์กรสีขาวสะอาดไปจนถึงสีเทาๆ หรือแม้กระทั่งสีดำสนิท ซึ่งพร้อมจะทำทุกทางเพื่อให้ได้ข่าว โดยไม่สนใจว่าวิธีการที่ได้ข่าวสารมานั้นจะสกปรกสักแค่ไหนก็ตาม”

ลลลลลลลลจื๋อ “แสดงว่าคุณน่าจะอยู่ในองค์กรสายลับประเภทสีดำใช่ไหมคะ”

แอลวันไม่ตอบคำถามของเธอ แต่อธิบายต่อง่ายๆ

“องค์กรของเราเป็นศูนย์รวมเด็กกำพร้าที่ถูกฝึกมาตั้งแต่เด็กเพื่อเป็นสายลับ พวกเราทำงานเหมือนเครื่องจักร ไม่มีความรัก ไม่มีความปรานี ไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และพร้อมจะตายได้ทุกเมื่อ เพราะพวกเราไร้ค่า จนกระทั่งแวนมาเจอ และพบว่าเราสองคนมีค่ามากกว่าการใช้ชีวิตแบบไม่มีตัวตนอย่างแต่ก่อน”

“แสดงว่าเขาช่วยพวกคุณออกมาจากองค์กรสายลับแห่งนั้น”

ลลลลลลลลประโยคนี้ด้วยความรู้สึกท่วมท้นในหัวใจ เพราะเธอก็เป็นอีกหนึ่งคนที่เคยได้รับการ ‘ช่วยเหลือ’ จากเซอร์ซิลเช่นกัน

“ใช่ ด้วยความที่แวนเคยเป็นซีไอเอ เขาจึงมีเส้นสายอยู่ในหลายองค์กร”

“แวนนะเธอคะ เป็นซีไอเอ”

“อดีตซีไอเอเท่านั้น ตอนนี้เขาไม่ได้ทำงานให้ซีไอเอแล้ว” แอลวัน
แก้ “เขาค่อยๆ ดึงตัวเราออกมาจากองค์กรลับแห่งนั้น เยียวยาจิตใจ
พวกเราถึงได้กลับมาใช้ชีวิตเหมือนคนปกติอีกครั้ง”

ลลนาไม่รู้ตัวเลยว่ากำมือแน่นตอนถาม

“แต่พวกคุณก็ยังเป็นสายลับ”

“อาจเพราะเราทำอย่างอื่นไม่เป็นละมั้ง” แอลวันหัวเราะรำเริง “แต่
งานของผมกับแอลหลังจากที่พบแวนก็ต่างจากเดิมมากนะ อย่างน้อย
ผมก็มั่นใจว่ากำลังช่วยทางราชการกำจัดอาชญากร ไม่ใช่ทำงานเสี่ยงตาย
หาข่าวสารเพื่อใครก็ไม่รู้”

“ฉันเสียใจนะคะที่ถาม” ลลนาารู้สึกผิดจริงๆ

“ไม่ต้องเสียใจหรอกสวาน้อย ดูเหมือนผมจะพูดมากเกินไปซะแล้ว
มันอาจจะรบกวนจิตใจคุณสินะ อย่ากังวลที่จะอยู่ร่วมกับพวกเราเลย
ถึงเราจะเป็นสายลับแต่ก็เป็นมนุษย์เหมือนๆ กับทุกคนนั่นแหละ จับได้
ร้องไห้เป็น ไม่แตกต่างกันหรอกนะ”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าคุณแตกต่างหรอกคะ ไม่ใช่ความหมายนั้น
แน่ๆ”

ก็คนที่ ‘แตกต่าง’ จากคนอื่นมาตลอดชีวิตอย่างเธอ จะไปหาว่า
คนอื่นแตกต่างได้อย่างไร

แอลวันยิ้มอย่างเป็นมิตร “เอาเป็นว่าคุณพักผ่อนเถอะนะ พรุ่งนี้
ค่อยเริ่มงาน ผมเชื่อว่าแวนต้องมีอะไรดีๆ รอคุณอยู่นะ”

ชายหนุ่มวัยสามสิบห้าปีจำต้องเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะทำงานซึ่งเต็มไปด้วย
กองเอกสาร เมื่อชายศิโรชะล้นวัยกลางคนสวมแจ็กเก็ตผ้าร่มสีเทาตุ่นๆ
เปิดประตูเข้ามาในห้อง ดูจากสีหน้าปริวิตกของผู้มาใหม่แล้ว ‘ข่าว’ ที่

อีกฝ่ายนำมาให้เขาน่าจะไม่ใช่ข่าวดีเป็นแน่

“เรียบริ้อยไหม”

เขาถาม... ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่มีอะไรเรียบริ้อยสักอย่างเป็นแน่

กุस्ताฟค่อยๆ หิงตัวลงนั่งที่เก้าอี้ซึ่งอยู่ตรงข้ามโต๊ะทำงาน ยกมือหน้าขึ้นลูบศีรษะล้านเลี่ยนของตน แล้วส่ายหน้าเร็วๆ

“ไม่ครับ อาร์ทเรน ผมยังไม่ได้ตัวเธอ”

“คลาดกัน หรือมีเหตุผลอื่น”

“คือ...มีคนมาดักชิงตัวเธอไปก่อนครับ”

“อะไรนะ มีคนมาชิงตัวเธอไปก่อนอย่างนั้นหรือ” อาร์ทเรนทวนประโยคของลูกน้องด้วยความคาดไม่ถึง

“ใช่ครับ” กุस्ताฟตอบเบาๆ

เขาสูดลมหายใจเข้าปอดลึกยาวก่อนจะผ่นออกอย่างแรง มือกำแน่นอย่างคนที่พยายามระงับโทสะ กว่าที่มของเขาสืบรู้เรื่องผู้หญิงไทยที่มีความสามารถระดับอัจฉริยะด้านภาษาก็ใช้เวลาไปไม่น้อย ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมีคนอื่นล่วงรู้อีก มีหน้าซ้ำพวกมันยังตัดหน้าซไมยแม่สาวอัจฉริยะชาวไทยของเขาไปอย่างหน้าด้านๆ

“ใช่...เธอควรจะเป็น ‘ของเขา’ ถึงจะถูก

“มันเป็นใคร ทำงานให้ฝ่ายไหน”

“ยังสืบไม่ได้ครับ”

“มันพาตัวเธอไปที่ไหน”

“ยังสืบไม่ได้ครับ” กุस्ताฟเอ่ยประโยคเดิมราวกับแผ่นเสียงตกร่อง

“บ๊ายบ๊าย ทำไมถึงไม่รู้อะไรสักอย่าง แล้วนายปล่อยให้มันตัดหน้าไปได้ยังไง”

“ผมขอโทษครับ ผมไม่คิดว่าจะมีใครสืบรู้เรื่องสาวไทยคนนี้ และรู้ลึกไปถึงความสามารถทางภาษาของเธอ”

อาห์เรนหยิบรูปหญิงสาวชาวไทยในแฟ้มออกมาพิจารณา อ่านทวนชื่อ ลลนา พาณิชย์ทรัพย์ ของเธอซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษอีกครั้งทั้งที่จำได้ขึ้นใจ ก่อนจะทิ้งรูปนั้นลงบนโต๊ะอย่างหมดแรง

“ทางเรายังสืบรู้มาได้ นับประสาอะไรกับคนอื่น ปานนี้เธอจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้”

“ผมดักฟังทางโทรศัพท์ ได้ความว่าคุณลลนากำลังจะไปหาเพื่อนย่านใจกลางเมือง ก็เลยไปรอที่นั่น แต่ไม่คิดว่าจะมีคนลงมือก่อน”

“แล้วค้นหาจากสัญญาณโทรศัพท์มือถือของเธอหรือยัง”

“ค้นแล้วไม่พบครับ คาดว่าเธอน่าจะอยู่ในจุดที่สัญญาณมือถือเข้าไม่ถึง”

“คว้าน้ำเหลวอีกแล้วสินะ”

“แต่ทันทีที่เธอเปิดมือถือ เราจะระบุตำแหน่งของเธอได้ทันทีครับ”

อาห์เรนถอนใจ กระแทกตัวลงกับเก้าอี้หนึ่งลูกวู่วิวน้ำตาลเข้ม

“เอาเถอะ เราคงต้องพยายามหาวิธีถอดรหัสใหม่ ขอแค่พวกที่ได้ตัวเธอไปอย่าเป็นพวกเดียวกับอินเตอร์โพลก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นคดีนี้จะหลุดจากมือของเราไป ได้ช่วยกันหมดแน่”

ชายหนุ่มหยิบเอกสารแผ่นหนึ่งออกมาจากแฟ้มซึ่งเป็นแฟ้มเดียวกับที่เขาเพิ่งหยิบรูปของลลนาออกมา เขาจ้องมองเอกสารซึ่งเต็มไปด้วยอักขระแปลกตาวาวเต็มหน้ากระดาษแล้วสบถ

“โวย! นี่มันรหัสลับอะไรกัน ทำไมมันไม่เขียนรหัสให้อ่านง่ายๆ แบบที่ใช้คำแรกในประโยคมาเรียงต่อกันเป็นข้อความใหม่ หรือใช้แค่ตัวอักษรที่สองของแต่ละคำมาประกอบเป็นข้อความวะ อย่างน้อยเราจะได้ถอดความได้ง่ายกว่านี้”

“แบบนี้เขาใช้กันมาตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่หนึ่งแล้วครับ ปัจจุบันไม่มีใครใช้กันอีกแล้ว เพราะมันง่ายเกินไป” กุสตาฟอธิบายอย่างกล้าๆ

กลัวๆ

“เงินข้อความแบบที่ต้องอ่านบรรทัดเว้นบรรทัดละ”

“แบบนี้ยิ่งแล้วใหญ่ครับ หาในกูเกิ้ลยังมีเลย”

อาร์เรนถอนหายใจเหยียดยาว พลังเคาะนิ้วลงบนเอกสารหนึ่งแผ่น ตรงหน้า พยายามบังคับอารมณ์ให้เย็นลง

“แล้วเราพอจะหาใครที่มีความสามารถใกล้เคียงกับสาวไทยคนนั้น มาถอดรหัสลับบอพวกนี้ได้ไหม ไม่ต้องใช้อัจฉริยะทางภาษาแบบเธอก็ได้ เอาแค่นักวิชาการด้านอักษรโบราณก็พอ”

ชายวัยกลางคนศีรษะล้านส่ายหน้า

“นักวิชาการส่วนมากจะเชี่ยวชาญเพียงภาษาเดียวครับ อย่าลืมนะครับว่าแค่ศึกษาเพียงภาษาเดียวก็แทบจะใช้เวลาเกือบครึ่งชีวิตแล้ว รหัสเหล่านี้ได้รับการยืนยันแล้วว่าเป็นการผสมผสานจากอักษรโบราณของหลายชาติ ยากมากครับที่จะถอดความได้”

“มันเอาอักษรโบราณของชนชาติต่างๆ มารวมกันได้ เราก็น่าจะขนนักวิชาการหลายๆ คนมารวมกันแปลได้นี่หว่า ฉันทออกค่าใช้จ่ายให้เอง เงินส่วนตัวด้วย ไม่ต้องใช้งบอันน้อยนิดของหน่วยงาน” อาร์เรนบอกอย่างใจป้ำ

“ก็เพราะนักวิชาการเหล่านั้นไม่สามารถอ่านอักษรพวกนี้ได้ทั้งหมดภายในเวลาอันสั้นไงครับ พูดย่างๆ ก็คือมันทำภายในไม่กี่สัปดาห์ไม่ได้แน่ๆ นี่ก็ผ่านมาเกือบสี่สิบแปดชั่วโมงแล้วนับจากวันที่ภาพเขียนภาพที่สองหายไป แสดงว่าเราเหลือเวลาอีกไม่ถึงหนึ่งเดือนด้วยซ้ำที่อะไรรหัสเมื่อรหัสเขียนขึ้นโดยคนที่เป็นอัจฉริยะทางภาษา คนที่ถอดได้ก็น่าจะมีเพียงคนที่เป็นอัจฉริยะทางภาษาเหมือนกันเท่านั้น”

ทำไมอาร์เรนจะไมู้ความจริงที่ลูกน้องเพิ่งบอกมา รหัสฮึก็ยือพวกนี้สันนิษฐานว่าเขียนขึ้นโดย มีเรียม ลุสคอฟ อัจฉริยะทางภาษา

ชาวรัสเซียที่หายตัวไปเมื่อหนึ่งปีก่อน มีรายงานยืนยันว่าเธอถูกจับและกักตัวไว้โดยอาชญากรกลุ่มหนึ่งซึ่งยังไม่เปิดเผยตัว

ในตอนนั้นอาร์เรนไม่เข้าใจว่าคนร้ายจะกักตัวมีเลียมไว้เพื่อประโยชน์อะไร จนกระทั่งมีคดีโจรกรรมภาพเขียน และมีการวางแผนการโจรกรรมโดยใช้รหัสซึ่งไม่เคยมีใครถอดได้ เขาจึงเริ่มเข้าใจความสำคัญของอัจฉริยะพวกนี้

และเขาก็เริ่มหาข้อมูลเกี่ยวกับพวกเด็กอัจฉริยะทางภาษาที่น่าจะพอช่วยเหลือในการถอดรหัสได้ จนกระทั่งได้พบข้อมูลของลลนา... หญิงสาวชาวไทยที่อ่านอักษรโบราณได้

แต่เธอก็ถูกชิงตัวไปแล้ว

อาร์เรนรีบไปลักพังก่อนจะสรุปกับลูกน้อง

“เราจะรอให้ภาพเขียนภาพที่สามหายไปไม่ได้ เร่งมือหาตัวผู้หญิงไทยที่ชื่อลลนามาให้ได้ แล้วสืบให้รู้ด้วยว่าใครหรือหน่วยงานไหนได้ตัวเธอไป”

กุตตาฟลูกขึ้นยืนบอกด้วยน้ำเสียงจริงจังเคร่งขรึม

“แต่อย่างน้อยเราก็ตัดไปได้หนึ่งหน่วยงานนะครับ ที่ไม่ได้ตัวเธอไปแน่นอน”

“หน่วยงานไหน”

“บีเอ็นดีไงครับ”

อาร์เรนปากย่น ตาแทบถลนออกมานอกเข่าเมื่อได้ยินลูกน้องเอ่ยถึงบีเอ็นดี ซึ่งเป็นหน่วยงานข่าวกรองของประเทศเยอรมนี ก่อนจะตะโกนลั่น

“เออสิวะ ก็นั่นมันหน่วยงานของเราี่ และนั่นเป็นคนรับผิดชอบงานนี้โดยตรง ถ้าเราไม่ได้ตัวเธอ แล้วบีเอ็นดีจะได้ตัวเธอได้ยังไงวะ”

“แหะๆ ไซ่ครับ ไซ่ ผมกลัวว่าคุณจะลืม”

“ไปเลยนะ ออกไปสืบมาให้ได้ว่าใครเป็นคนชิงตัวผู้หญิงที่ชื่อลลนา
ไป แล้วสืบมาให้รู้ด้วยว่าเธอถูกซ่อนตัวไว้ที่ไหน เราจะยอมให้มีภาพเขียน
ถูกขโมยอีกไม่ได้ เราต้องถอดรหัสพวกนั้นให้ได้ เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับ” กุสตาฟรับคำอย่างลนลาน แล้วรีบรุดออกไปจากห้อง